

Arrest

nr. 145 374 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De bestreden beslissingen werden aan verzoekster betekend op 13 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit en is van Tsjetsjeense origine.

Zij diende op 23 november 2006 een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 32 445 van 6 oktober 2009 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 27 oktober 2009 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 29 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 april 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 15 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, die geactualiseerd werd op 27 januari 2010.

Op 30 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 25 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 april 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in.

Op 12 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 28 oktober 2013 stelde de arts-adviseur zijn medisch verslag op volgend op de aanvraag van 25 mei 2011.

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 25 mei 2011 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., A. [...]

+ minderjarig kind

T., M., [...]

*in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

Er worden medische elementen aangehaald door T. A. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-attaché d.d. 28.10.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw: [...]

+ minderjarig kind [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit geldig visum.”

Op 19 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 12 november 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoekster.

Op 17 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster (bijlage 38).

Op 21 november 2014 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om verzoekster te veroordelen tot het betalen van de kosten.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel, de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, voert verzoekster in haar eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 28.10.2013.

In dit advies wordt geponeerd " (...) Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de Ziekte EHRM, 27 mei 2008, G rote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom, EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

“Dit artikel bepaalt letterlijk: [...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Tevens wordt ten onrechte door een al te gemakkelijke eenzijdige bewering overgegaan tot de bewering dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

- § 1/1(...)
- § 2. (...)
- § 3. (...)
- § 4. (...)
- § 5. (...)
- § 6. (...)
- § 7. (...)"

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet duidelijk twee situaties wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Verzoekster heeft bijgevolg een punt als zij stelt dat uit het advies van de arts-attaché moet blijken waarom geen van beide situaties van toepassing zijn.

Het advies van de arts-attaché luidt echter als volgt:

"Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25/05/2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Het psychologisch advies d.d. 14/03/2011 opgesteld door mevrouw K. K., waarvan akte.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 15/03/2011 ingevuld door dr. V. P., psychiater: posttraumatisch stresssyndroom (PTSS).*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 15/03/2011.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 34-jarige vrouw lijdt aan een PTSS.

Een PTSS kan tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar kent een gunstig verloop in de tijd. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Er zijn ook geen aanwijzingen voor een recente acute verslechtering of nood aan een ziekenhuisopname. Dit alles is congruent met het te verwachten verloop.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Verzoekster meent dat de beslissing strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nu geen enkel advies zou gegeven zijn, noch gemotiveerd zou zijn waarom er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor de fysieke integriteit. Tegelijk stelt ze dat te gemakkelijk wordt overgegaan tot de bewering dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Ze meent dat het advies beperkt is tot de eerste hypothese van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nu de tweede hypothese zomaar gelijkgeschakeld zou zijn met de eerste.

Uit dit advies van de arts-adviseur blijkt dat hij het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet heeft beperkt tot de eerste hypothese en hij wel degelijk uitspraak heeft gedaan over het reëel risico dat de aandoeningen zouden kunnen inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur meent immers dat de vermelde aandoening ook zonder behandeling gunstig evolueert en dat bijgevolg zelfs zonder behandeling in het thuisland er geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling ontstaat. Hij vervolgt tevens dat de behandeling louter symptomatisch is en zeker niet essentieel. Deze elementen hebben duidelijk betrekking op de tweede hypothese van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de Raad niet volgen waar verzoekster stelt dat door de arts-adviseur niet werd nagegaan of de medische elementen die zij heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Ook al is de motivering van de arts-adviseur in diens advies aangaande de tweede situatie waarin artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet summier, dit neemt niet weg dat uit het voormelde advies wel afdoende blijkt waarom geen van beide situaties volgens hem van toepassing zijn. De arts-adviseur stelt immers dat zelfs zonder enige behandeling geen van beide door de wet voorziene situaties zich kan voordoen.

Waar verzoekster nog stelt dat een dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden een schending uitmaakt van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel, stipt de Raad vooreerst aan dat de bestreden beslissing de aanvraag wel degelijk ontvankelijk heeft verklaard, doch ongegrond en dat zoals *supra* gesteld niet kan aangenomen worden dat er geen enkele inhoudelijke motivering zou zijn omtrent de verschillende voorwaarden. Op deze grond kan de Raad geen onzorgvuldig of onredelijk handelen van de gemachtigde aannemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort. ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort. ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

De in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde naar het medisch advies van de arts-attaché, dat ook verzoekster ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat het aangehaalde medische probleem door betrokkene niet weerhouden kon worden zodat er uit het voorgelegde medische dossier niet kon worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster meent dat de motivering niet afdoende, noch nauwkeurig of volledig is. Ze komt terug op haar stelling dat de arts-geneesheer zich zou beperkt hebben tot de vaststelling dat het niet gaat om een ziekte die onmiddellijk levensbedreigend is. En dat er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Er zou evenmin een afdoende motivering zijn waarom de gemachtigde de aanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen of enig onderzoek zou moeten uitvoeren. Tot slot had de arts-attaché moeten nagaan of zij in haar herkomstland over de nodige zorgverstrekking kan beschikken.

De Raad kan verwijzen naar wat *supra* werd uiteengezet, met name dat de arts-adviseur zich duidelijk niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de ziekte niet levensbedreigend is en verder heeft gesteld dat er eveneens geen risico is voor de fysieke integriteit of voor een mensonwaardige of vernederende situatie indien er geen behandeling in het herkomstland is, net omdat de arts-attaché de aandoening van verzoekster dermate licht inschat dat zelfs zonder enige behandeling er nog geen risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling zou ontstaan naar zijn mening. In deze heeft de arts-attaché dus niet diens motivering beperkt tot de eerste hypothese van artikel 9ter.

Verzoekster gaat er opnieuw verkeerdelijk vanuit dat de huidige beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft. De bestreden beslissing heeft de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Nu de arts-attaché van mening is dat zelfs zonder enige behandeling er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, kan hem ook niet redelijkerwijs een onzorgvuldigheid worden toegedicht nu hij de behandelingsmogelijkheden, die hij geheel overbodig acht, in het herkomstland niet heeft onderzocht.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, er dan sprake zou zijn van een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 28.10.2013..

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is, en dus geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verergering van de situatie, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;"

Verzoekster stipt in dit laatste middel aan dat er in de aanvraag werd geargumenteed dat haar situatie zou verergeren in geval van stopzetting van de behandeling. De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat ook als er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dit niet betekent dat er geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Echter de Raad kan zich in de concrete beoordeling niet in de plaats stellen van de arts-attaché, noch in de plaats van de behandelende arts en kan enkel vaststellen dat in de door verzoekster voorgelegde stukken, die overigens dateren van twee jaar voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, er sprake is van risico op "paranoia, délire post-traumatique" of dat gezien het feit dat verzoekster niet over de nodige financiële middelen beschikt haar gezondheidstoestand in het herkomstland zou verslechteren rekening houdend met haar kwetsbaarheid (eigen vertaling). De Raad acht het niet onredelijk dat de arts-attaché op grond van deze gegevens geen risico heeft weerhouden op een mensonwaardige of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Waar verzoekster van mening is dat de overheid in het kader van de voorliggende procedure altijd een standpunt moet innemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied voor de gezondheid van de betrokkene, kan de Raad eveneens in theorie volgen. Doch de Raad meent dat de arts dat wel degelijk gedaan heeft, op dit essentieel punt wel een antwoord is verschaft, de arts-attaché wel duidelijkheid heeft gegeven en uitspraak heeft gedaan over de gevolgen van de terugkeer en stopzetting van de behandeling op de pathologie van verzoekster. De arts-attaché heeft zich niet beperkt tot de eenvoudige deductie dat aangezien er geen levensbedreigende situatie is, er evenmin sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Volgens de arts-attaché maken de gevolgen van een verwijdering duidelijk geen enkel risico uit voor verzoekster, nu volgens hem de ziekte spontaan een gunstig verloop zou kennen, de behandeling zeker niet essentieel zou zijn en zelfs bij volledige ontstentenis van de vermelde behandeling er nog geen onmenselijke en vernederende behandeling aan de orde zou zijn.

Op die grond kan geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht worden aanvaard.

Waar verzoekster nog stelt dat er geen duidelijkheid is omtrent het feit of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, en dit eveneens een schending zou uitmaken van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat de arts-attaché wel degelijk een motivatie heeft voorzien in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan enkel vaststellen dat tot nog toe het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een extreem hoge drempel hanteert in medische dossiers van vreemdelingen om een schending van de voormelde verdragsbepaling te aanvaarden. Zo stelde de Raad van State bij arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 na een analyse van enkele pertinente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 D. v. Verenigd Koninkrijk, EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. V. Verenigd Koninkrijk, EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 Yoh-Ekale Mwanje v. België): *“Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij [de gemachtigde] stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.”* Dit zeer vergaande standpunt van het Hof werd nogmaals bevestigd in het arrest van 27 februari 2014, nr. 70055/10 Josef v. België. Hoe dan ook betekent volgens het Hof een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, §'n 32-41, EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10 Josef v. Belgique, § 120). In het voormelde arrest van de Raad van State wordt dan ook benadrukt dat de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan die van artikel 3 van het EVRM. Voortgaande op de rechtspraak van het Hof, kon de arts-attaché stellen dat het dossier niet toelaat een graad van ernst vast te stellen vereist door artikel 3 van het EVRM nu volgens deze rechtspraak het risico op een onmenselijke behandeling in medische vreemdelingendossiers lijkt gelijk gesteld te worden met het risico voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergeworderd stadium van de ziekte. Verzoekster betwist niet dat ze zich niet in een dergelijke kritische toestand bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel wordt aangenomen.

Verzoekster ontwaart tot slot nog een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het feit dat geen onderzoek is verricht naar de gevolgen van terugkeer voor de ziekte-toestand van verzoekster, terwijl uit de attesten blijkt dat haar psychische problemen juist ontstaan zijn door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland en er geen adequate behandeling zou zijn in het herkomstland. Zoals reeds eerder gesteld, sprak de arts-attaché zich wel uit over de te verwachten gevolgen van de terugkeer van verzoekster, die hij volkomen probleemloos inschat. Zoals blijkt uit de gevoegde medische stukken werd inderdaad aangestipt dat verzoekster in het herkomstland een ernstig trauma heeft opgelopen, doch de gevolgen van een terugkeer worden volgens de behandelende psychiater en de psychologe omschreven in termen van paranoia, post-traumatisch delirium, verergering van haar situatie omwille van haar kwetsbaarheid of belangrijke stigmatisering. Ook al blijken hieruit ernstige potentiële gevolgen volgens de psychiater en de psychologe, toch kan een tegenstelling tussen het standpunt van de behandelende arts en de arts-attaché op zich niet volstaan voor een vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad moet ook vaststellen dat in de voorgelegde stukken niet wordt gesteld dat een terugkeer omwille van de origine van de problemen uitgesloten is of dat dit zou resulteren in een situatie die redelijkerwijs kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend. Tot slot stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster wel poneert dat er geen adequate behandeling zou zijn in het herkomstland, maar in de aanvraag enkel naar het oude rapport van ACCORD en UNHCR van 2007 heeft verwezen. Het feit dat volgens dit verslag in 2007 geen behandeling voor PTSD in Tsjetsjenië beschikbaar was, kan moeilijk als doorslaggevend beschouwd worden voor de situatie op het ogenblik van de bestreden beslissing zes jaar later. Evenmin gaat verzoekster in op de vraag of zij in de onmogelijkheid zou zijn elders in haar herkomstland een behandeling voor PTSD te verkrijgen, indien zij meent dat de arts-attaché haar medische situatie heeft onderschat. Het komt niet aan de Raad toe hier onderzoek naar te doen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES